

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 703/2014-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. decembra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátskou kanceláriou AS Legal s. r. o., Hlučínska 1, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Milan Šulva, pre namietané porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 19 Co 244/2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. novembra 2014 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote

podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 19 Co 244/2012 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uviedla:

„Dňa 15.12.2011 vydal Okresný súd Prievidza rozsudok sp.zn. 12C/244/2009 vo veci sťažovateľky ako žalobkyne [REDAKOVANÉ], trvale bytom [REDAKOVANÉ] - [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a žalovanej MARKÍZA - SLOVAKIA, spol. s r. o., IČO: 31 444 873, Bratislavská 1/a, Bratislava - Záhorská Bystrica 843 56. Proti predmetnému rozsudku Okresného súdu Prievidza podala odvolanie žalovaná MARKÍZA - SLOVAKIA, spol. s r. o. dňa 19.3.2012 a taktiež sťažovateľka, ktorá odvolanie zaslala dňa 9. 3. 2012.

Predmetná vec napadla Krajskému súdu v Trenčíne dňa 31. 7. 2012 a bola jej pridelená sp. zn. 19Co/2442/2012. Za obdobie takmer 27 mesiacov, počas ktorého bola vec pridelená senátu 19 Co Krajského súdu v Trenčíne, tento nevykonal žiadny úkon vo veci.

Ku dnešnému dňu Krajský súd v Trenčíne v predmetnej veci nerozhodol.

Z dôvodu trvajúcich prieťahov v konaní a neštandardného postupu senátu 19 Co Krajského súdu v Trenčíne sťažovateľka podala predsedovi Krajského súdu v Trenčíne sťažnosť na prieťahy v predmetnom konaní a námietku zaujatosti voči senátu 19Co. Krajský súd v Trenčíne na sťažnosť na prieťahy odpovedal tak, že prieťahy zistené neboli.“

Ďalej sťažovateľka uviedla:

„Senát 19 Co Krajského súdu v Trenčíne rozhodoval i v konaní sp. zn. 19 Co/731/2013 vo veci sťažovateľky ako žalobkyne a žalovaného v I. rade [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ] a žalovanej v II. rade MARKÍZA - SLOVAKIA, spol. s r. o., IČO: 31 444 873, Bratislavská 1/a, Bratislava - Záhorská Bystrica 843 56. Predmetná vec napadla Krajskému súdu Trenčín dňa 11. 10. 2013.

Je nevyhnutné brať na zreteľ to, že veci pod sp. zn. 19 Co/731/2013 a sp. zn. 19Co/244/2012 sú takmer totožné z hľadiska právneho a skutkového stavu (rozhodné skutkové okolnosti sa týkajú rovnakých reportáží odvysielaných žalovanou v II. rade

MARKÍZA - SLOVAKIA, spol. s r. o.) a i účastníci konania sú takmer identickí, z čoho vyplýva, že miera právnej obtiažnosti a rozsiahlosť skutkového stavu v oboch súdnych sporoch je rovnaká.

Vo veci pod sp. zn. 19 Co/731/2013 nariadil Krajský súd v Trenčíne verejné vyhlásenie rozsudku na deň 15. 5. 2014, napriek tomu, že vec napadla na príslušný súd o 437 dní neskôr ako vec pod sp. zn. 19Co/244/2012, pričom vo veci pod sp. zn. 19Co/244/2012 neurobil Krajský súd v Trenčíne žiadny úkon. Takéto konanie sa nejavilo sťažovateľke ako nestranné a odôvodnené.“

Napokon sťažovateľka uviedla:

„Sťažovateľka z dôvodu vážnych pochybností o objektívnosti a nestrannosti senátu 19 Co Krajského súdu v Trenčíne vyvolaných neodôvodneným urýchlenným postupom vo veci 19 Co/731/2013 a naopak extrémne pomalým postupom vo veci pod sp. zn. 19Co/244/2012 podala námietku zaujatosti voči sudkyňiam senátu 19 Co Krajského súdu v Trenčíne. Najvyšší súd SR rozhodol o námietke zaujatosti podanej sťažovateľkou v konaní sp. zn. 19 Co 73/2013 uznesením zn. 8 Nc 19/2014 zo dňa 4. 6. 2014, ktoré bolo Krajskému súdu v Trenčíne doručené dňa 18. 6. 2014. Najvyšší súd SR rozhodol tak, že sudkyne senátu 19Co nie sú vylúčené z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci.

Už dňa 17. 7. 2014 vyhlásil senát 19Co Krajského súdu v Trenčíne vo veci 19 Co/731/2013 potvrdzujúci rozsudok.

Vyššie uvedenými skutočnosťami sťažovateľka preukazuje predovšetkým to, že neexistujú žiadne objektívne príčiny na prietahy v konaní 19Co/244/2012 v trvaní ku dnešnému dňu takmer 27 mesiacov, nakoľko príslušný senát 19 Co bol oboznámený s rozhodnými skutkovými okolnosťami i právnymi tvrdeniami z rozhodovania vo veci 19 Co/731/2013, v ktorej mal byť už dňa 15. 5. 2014 vyhlásený rozsudok.“

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom rozhodol:

„1. Postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 19Co/244/2012 bolo porušené základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

2. Krajskému súdu v Trenčíne prikazuje v ďalšom konaní vedenom pod sp. zn. 19Co/244/2012 konať bez zbytočných prietahov...“.

Ďalej sťažovateľka navrhuje, aby jej ústavný súd priznal finančné zadosťučinenie v sume 5 000 € a úhradu trov konania.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie

ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

Predmetom konania pred ústavným súdom je rozhodovanie o návrhu sťažovateľky smerujúcom proti postupu krajského súdu, ktorým boli podľa nej spôsobené zbytočné prieťahy, čím malo dôjsť aj k porušeniu jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prerokovanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 19 Co 244/2012.

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže podľa štandardnej judikatúry ústavného súdu vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných prieťahoch (IV. ÚS 343/04, III. ÚS 59/05).

Ústavný súd zistil, že napadnuté konanie na krajskom súde prebieha od 31. júla 2012, keď mu bol postúpený spis okresného súdu na rozhodnutie o odvolaní. Ústavný súd ďalej zistil a aj samotná sťažovateľka v sťažnosti uvádza, že verejné vyhlásenie rozsudku bolo nariadené na 15. máj 2014, teda po 1 roku a približne 9 mesiacoch od predloženia veci na rozhodnutie o podaných odvolaniach proti prvostupňovému rozsudku Okresného súdu Prievidza sp. zn. 12 C 244/2009 z 15. decembra 2011. Vyhlásenie rozsudku nariadeného na 15. máj 2014 sa však neuskutočnilo z dôvodu, že sťažovateľka podala v zmysle § 15a Občianskeho súdneho poriadku námietku zaujatosti. V tejto súvislosti sťažovateľka v sťažnosti sama uvádza, že *„Najvyšší súd SR rozhodol tak, že sudkyne senátu 19 Co nie sú vylúčené z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci“*. Krajský súd následne po vrátení súdneho spisu z Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v predmetnej veci

13. novembra 2014 vyhlásil rozsudok, teda ešte pred rozhodovaním ústavného súdu o sťažnosti sťažovateľky.

Ústavný súd na základe uvedeného zastáva názor, že dĺžka predmetného odvolacieho konania aj napriek nečinnosti krajského súdu sama osebe nebola takej povahy, aby len na jej základe bolo možné v okolnostiach danej veci vysloviť namietané porušenie práv sťažovateľky, resp. že doba konania vedeného krajským súdom pod sp. zn. 19 Co 244/2012 zasiahla z dôvodov, za ktoré nesie zodpovednosť krajský súd, samotnú podstatu a účel základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru takým závažným spôsobom, že by to odôvodňovalo prijatie sťažnosti na ďalšie konanie (m. m. II. ÚS 93/03).

Z judikatúry ústavného súdu taktiež vyplýva, že nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. II. ÚS 57/01, I. ÚS 48/03, III. ÚS 59/05).

V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prieťahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného týmto článkom ústavy (napr. II. ÚS 57/01), prípadne návrhu buď nevyhovel (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, III. ÚS 59/05). K takémuto záveru dospel ústavný súd aj pri predbežnom prerokovaní tejto sťažnosti.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd sa už ďalšími návrhmi sťažovateľky na ochranu ústavnosti v nej uplatnenými nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. decembra 2014